

Vážení,

sám sebe mám za člověka, kterému není lhostejné, co se děje mimo mne, do jaké míry je můj život osobní ovlivňován mimo jiné i děním na politické scéně. Patřím k těm občanům tohoto státu, kteří si jsou vědomi osobní odpovědnosti, jakým směrem se ubírá a v budoucnu bude ubírat vývoj naší společnosti, a proto jsem mimo jiné velmi pozorně sledoval obě kola volby nového prezidenta naší republiky na další volební období.

Nemíním se na nikoho odvolávat, ale myslím si, že nejsem sám, kdo byl průběhem volby velmi znepokojen a zvolil jsem v tomto případě velmi jemnou formulaci. Vyslechl jsem řadu zasvěcených komentářů a vyjádření bezesporu odborně fundovaných osob – politologů, kteří víceméně, byť s jemnými nuancemi, konstatovali, že dění spojené s volbou prezidenta bylo v podstatě normální. Tedy standardním projevem demokracie. Vždyť se přece jedná o politické soupeření, politický boj, o snahu prosadit vlastní názor. A svoje vyjádření podporovali porovnáním s děním při podobných příležitostech i v jiných státech, v nichž existuje parlamentní demokracie. Nemíním polemizovat o tom, do jaké míry naši vrcholní politici napodobovali chování svých kolegů v jiných státech, chci však vyjádřit svůj osobní názor a postoj k dění, které jsem po tři dny velmi citlivě vnímal prostřednictvím televizní obrazovky.

Je obecně známo, že každý národ má takovou vládu, jakou si zaslouží a pasivita jedince, neochota jít se svou kůží na trh je postoj, který přímo vyzývá volené zástupce, aby se chovali nikoli v zájmu většiny, jíž byli zvoleni, ale prosazovali zájmy své vlastní, či úzce stranické. Zahleděnost do sebe, urputnost při prosazování svého na úkor druhého s odhlédnutím od čistoty podstaty věci, neochota zamyslet se nad názorem druhého, nedostatek upřímnosti a odvahy uznat větší míru pravdivosti argumentů protistrany; to vše je pouze náznakem celkově nedobrého energetického pozadí, na němž se odehrává to, co nazýváme politickým soupeřením.

Nesouhlasím. Nemohu souhlasit s názorem, že průběh volby prezidenta, který jsme mohli sledovat on-line, mám považovat za normální. Z mého pohledu jsem byl svědkem trapného představení nedůstojného tak důležitého i vznešeného aktu zároveň, jakým má být volba prezidenta republiky. Prezidenta nás všech, občanů, kteří chceme být svobodnými, rozumnými, avšak i odpovědnými. A právě proto, z důvodu podílu osobní odpovědnosti za běh života nás všech pozvedám svůj hlas a říkám, **nesouhlasím**. Mohli jsme mít až do této chvíle jistou představu o praktické realizaci politiky. Záběry ze zasedání parlamentu se na obrazovkách objevují dost často. Vyjádření vrcholných politiků k jednotlivostem jsou nám předkládána sdělovacími prostředky denně. Přímým přenosem volby prezidenta jsme však mohli získat ucelenější obraz o oprávněnosti a hodnověrnosti našich představitelů v koncentrované podobě. Nakolik jsou schopni respektovat se s patřičnou úctou navzájem a do jaké míry jsou si ještě vědomi, že byli námi – občany – zvoleni. Ke službě. Ku prospěchu nás všech – včetně sebe. Nikoli však především sebe.

Dlouhé hodiny přenosu volby prezidenta však nasvědčovaly spíše ztrátě paměti. Čas strávený při obrazovce jsme mohli vnímat jako únavný, ale i jako velmi poučný. A chceme-li se nechat poučit, pak by nebylo dobré jenom doufat, že ztráta paměti politiků je pouze dílčí či dočasná, ale je žádoucí i projevit svůj nesouhlas.

Ovlivnit veřejné dění máme možnost v pravidelných intervalech. Máme možnost jít k volbám. Do jaké míry je tento prostředek dostačující, jsme měli možnost v nepříliš lichotivé formě vidět v minulých dnech. Patříme k těm státům, kde nepřímá volba prezidenta je stanovena ústavou. Současně však v nepravidelných intervalech je diskutována i volba přímá všemi oprávněnými voliči. Je jistě možné diskutovat o výhodách či nevýhodách té které možnosti, o nedokonalostech skrytých v jedné či druhé variantě. Události zmíněných dní mě však přímo vybízí, abych se **veřejně přihlásil o právo mít možnost přímo zasáhnout do děje**, který má v důsledku dopad na nás všechny.

Přeji si změnu. Přeji si mít možnost při příští volbě prezidenta volit jej přímo. Přeji se nebýt již pouze pasivním svědkem událostí, které dle mého názoru neměly s vážností a důstojností zmíněného aktu příliš společného. Jeho současní aktéři mě rozhodně nepřesvědčili, že pojali své poslání – sloužit občanům této republiky – se vsí pokorou a odpovědností. Byť se nás o tom při osobních zpovědích před kamerou a mikrofonem snaží, ale pouze slovně, přesvědčit.

Jsem si samozřejmě vědom, že můj hlas volající po změně o ní nemůže rozhodnout, zůstane-li hlasem osamoceným. Je však jistá naděje, že jím nezůstane, a pak cítím více než pouze osobní

povinnost stát se právě v takovéto chvíli součástí celku. A i kdyby ke změně, k níž se hlásím a po níž volám, nedošlo, pak snad bude mít můj hlas odezvu alespoň v zamyšlení lidí, politiků, kteří o věci mají právo rozhodnout. V zamyšlení, vedoucím k proměně politické kultury, k proměně chování nás všech k sobě navzájem bez ohledu na jakém stupni žebříčku "pomyslné" důležitosti se nacházíme. Ať tak či tak, mlčet v některých chvílích je škoda a mnohdy se tak ani nevyplácí. Vždyť budoucnost máme společnou, týká se nás všech.

Jsem člověk, jemuž zájem o věci veřejné nikdy nebyl cizí a to i z pohledu povědomí osobní odpovědnosti za ně. V jistém ohledu jsem i veřejně činný, vyvěsím proto toto vyjádření i na mé webové stránce www.povidanisjanem.cz.

S úctou
Ing. Jan Konfršt

(16. 2. 2008)